

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Ing. B. H.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený AGIS, spol. s r.o., daňovým poradcem,
sídlem Moskevská 1/14, 434 01 Most,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2015, č. j. 8713/15/5100-31462-809436,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2015, č. j. 8713/15/5100-31462-809436, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno platební výměr Finančního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 9. 9. 2014, č. j. 1943761/14/2504-24400-505817. Správce daně uvedeným platebním výměrem uložil žalobci podle § 250 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), pokutu za opožděné tvrzení daně z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2014 ve výši 10 716 Kč. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný svým rozhodnutím porušil zákon a zasáhl do jeho ústavně zaručených práv tím, že žalobci uložil pokutu vyšší, než umožňuje zákon. Konstatoval, že v napadeném platebním výměru je pokuta vypočtena z částky 218 674 Kč, což je částka, která je součtem částek daně vyměřené u již dříve vlastněných nemovitých věcí a z částky daně u nabytých nemovitých věcí k 1. 1. 2014. Zdůraznil, že podle § 13a zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z nemovitých věcí“), měl povinnost přiznat daň, která v tomto případě činí rozdíl oproti předchozí daňové povinnosti. Žalobce podáním daňového přiznání, ve kterém zohlednil změny daňové povinnosti, pouze využil své možnosti dané zákonem, nešlo o splnění povinnosti, která je předmětem zákonné sankce. Je zjevné, že pokuta má být vyměřena z daně, kterou byl povinen přiznat a tou je v tomto případě změna daňové povinnosti. Doslovná aplikace právní úpravy, jak ji provedl žalovaný, tj. vyměření pokuty z částky, která byla uvedena na pozdě podaném daňovém přiznání bez rozlišení, jaká část byla splněním povinnosti, jak o ní hovoří § 250 daňového řádu, je nepřipustnou formální aplikací právní úpravy. Dále poukázal na to, že se pokuta určí ze stanovené daně, daňový řád však nedefinuje, co se touto stanovenou daní pro účely výpočtu pokuty rozumí. V podaném řádném daňovém přiznání uvedl žalobce vypočtenou celkovou daň, kde k původně tvrzené výši daně zohlednil změny výše daně. Stanovenou daní pro účely výpočtu pokuty by v tomto případě dle žalobce měla být pouze výše daně představující daňovou povinnost ze zohledněných změn ve vlastněných nemovitých věcech. Právní úprava je dle žalobce jednoznačná a žalovaný se od ní odchýlil, i kdyby však nebyla jednoznačnou, pak měl žalovaný použít zásadu, že v pochybnostech je třeba použít výklad, který je ve prospěch poplatníka.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh správního řízení a k věci uvedl, že podání daňového přiznání nebo dílčího daňového přiznání je v § 13a daňového řádu uvedeno alternativně, přičemž obě možnosti mají stejnou relevanci. Je zde ponecháno na vůli daňového subjektu, kterou z alternativ zvolí. Je mu však stanovena povinnost jednu z uvedených možností učinit. Doplnil, že rozlišování mezi daňovým přiznáním a dílčím daňovým přiznáním je pro účely pokuty za opožděné tvrzení daně podle § 250 daňového řádu zcela bez významu. Dílčí daňové přiznání je ve smyslu daňového řádu řádným daňovým tvrzením podle § 135 daňového řádu, které byl žalobce povinen podat dle § 13a téhož zákona. Žalovaný uvedl, že jediná odlišnost dílčího daňového přiznání od „řádového“ daňového přiznání je v tom, že v dílčím daňovém přiznání poplatník uvádí pouze nastalé změny a výpočet celkové daně, a je tak méně administrativně náročné; vždy je však nutné, aby v dílčím daňovém přiznání byla vyčíslena daň za celé zdaňovací období, a nikoli jen Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

část daně připadající na nastalé změny. S ohledem na výše uvedené byl žalovaný toho názoru, že žalobce měl povinnost podat daňové přiznání, tj. i dílčí daňové přiznání, přičemž s jeho nepodáním § 250 daňového řádu spojuje sankci v podobě pokuty za opožděné tvrzení daně.

4. Žalovaný zdůraznil, že žalobce přímo nerozporuje, že žalobci vznikla povinnost zaplatit pokutu za opožděné tvrzení daně. Žalovaný nesouhlasil s výkladem žalobce, že pokuta měla být stanovena z částky, o kterou se daň zvýšila oproti předchozímu období. Ustanovení § 250 daňového řádu pracuje s pojmem „stanovená daň“, který je definován v § 147 téhož zákona, podle něhož správce daně v nalézacím řízení stanoví daňovému subjektu daň rozhodnutím, které se označuje jako platební výměr, dodatečný platební výměr nebo hromadný předpisný seznam. V tomto případě byla žalobci daň z nemovitých věcí za zdaňovací období 2014 stanovena platebním výměrem ze dne 4. 7. 2014, č. j. 1672654/14/2504-24400-505817, ve výši 218 674 Kč. Z takto stanovené daně proto byl správce daně povinen dle dikce § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu vypočítat i výši pokuty za opožděné tvrzení daně. Žalovaný dále uvedl, že právní úprava pokuty za opožděné tvrzení daně je v tomto směru jednoznačná, a považuje tak námitku žalobce, že došlo k nezákonnému výpočtu výše pokuty, za nedůvodnou. S ohledem na jednoznačnost výkladu § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu je nedůvodná též námitka žalobce, že by se v daném případě měla aplikovat zásada v pochybnostech ve prospěch daňového subjektu. Pokud by zákonodárce zamýšlel určit výši pokuty pouze z rozdílu mezi nově stanovenou daní a daní stanovenou za předchozí zdaňovací období, potom by tento svůj záměr musel jednoznačně vtělit do § 250 daňového řádu.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

5. V replice ze dne 12. 8. 2015 žalobce uvedl, že věc je třeba posuzovat zejména s ohledem na princip rozumné veřejné správy a podle takového principu není možné sankcionovat ze základu vyššího, než je podle platné právní úpravy minimální základ opožděného tvrzení. Formalistický přístup žalovaného není namístě. I při formalistickém výkladu je třeba se držet Ústavním soudem konstatované zásady, že i v daňovém řízení je při pochybnostech nutné vykládat právní úpravu a právně hodnotit skutečnost ve prospěch poplatníka, přičemž zde je pochybnost zjevná.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce a žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 16. 5. 2014 podal žalobce prostřednictvím daňového poradce daňové přiznání k dani z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2014. Platebním výměrem ze dne 4. 7. 2014, č. j. 1672654/14/2504-24400-505817, správce daně podle § 13a zákona o dani z nemovitých věcí a podle § 147 daňového řádu vyměřil žalobci daň z nemovitých věcí na rok 2014 ve výši 218 674 Kč. Platebním výměrem ze dne 9. 9. 2014, č. j. 1943761/14/2504-24400-505817, správce daně uložil žalobci pokutu za opožděné tvrzení daně z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2014 ve výši 10 716 Kč; správce daně pokutu vypočetl z částky stanovené daně 218 674 Kč za 98 dnů prodlení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 9. 10. 2014 odvolání. O odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 20. 3. 2015.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Stěžejní otázkou, kterou učinil žalobce předmětem řízení, je skutečnost, zda se pokuta za opožděné tvrzení daně z nemovitých věcí vypočítává z celkové výše daně z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2014, nebo pouze z částky, o kterou se daň zvýšila oproti předchozí daňové povinnosti.
11. Mezi účastníky není sporné, že u žalobce pro zdaňovací období roku 2014 došlo ke změně okolností rozhodných pro vyměření daně z nemovitých věcí, neboť v roce 2013 nabyt vlastnictví k dalším nemovitým věcem. Dále je mezi stranami nesporné, že žalobci byla vyměřena daň z nemovitých věcí na rok 2014 ve výši 218 674 Kč. Žalobce nezpochybňoval skutečnost, že byl povinen ve smyslu § 13a odst. 1 zákona o dani z nemovitostí podat ve lhůtě do 31. 1. 2014 daňové přiznání k dani z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2014, popř. dílčí daňové přiznání k dani z nemovitých věcí. Žalobce nečiní sporným ani skutečnost, že přiznání k dani z nemovitých věcí podal po uplynutí zákonné lhůty dne 16. 5. 2014.
12. Podle § 147 odst. 1 daňového řádu *správce daně v nalézacím řízení stanoví daňovému subjektu daň rozhodnutím, které se označuje jako platební výměr, dodatečný platební výměr nebo bromadný předpisný seznam; tato rozhodnutí se neodůvodňují.*
13. Podle § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu *daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoli měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši 0,05 % stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně.*
14. Podle § 13a odst. 1 zákona o dani z nemovitých věcí *daňové přiznání je poplatník povinen podat příslušnému správci daně do 31. ledna zdaňovacího období. Daňové přiznání se nepodává, pokud je poplatník podal na některé z předchozích zdaňovacích období nebo daň byla vyměřena či doměřena na některé z předchozích zdaňovacích období z moci úřední a ve* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

srovnání s tímto předchozím zdaňovacím obdobím nedošlo ke změně okolností rozhodných pro vyměření daně. V tomto případě se daň vyměří ve výši poslední známé daně a za den vyměření daně a současně za den doručení tohoto rozhodnutí poplatníkovi se považuje 31. leden zdaňovacího období; správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem, platební výměr nemusí obsahovat odůvodnění, založí se do spisu a nelze se proti němu odvolat. Na žádost daňového subjektu mu správce daně zašle stejnopis platebního výměru, a to do 30 dnů ode dne, kdy žádost obdržel. Dojde-li ve srovnání s předchozím zdaňovacím obdobím ke změně okolností rozhodných pro vyměření daně nebo ke změně v osobě poplatníka, je poplatník povinen daň do 31. ledna zdaňovacího období přiznat; v těchto případech lze daň přiznat buď podáním daňového přiznání nebo podáním dílčího daňového přiznání. V dílčím daňovém přiznání poplatník uvede jen nastalé změny a výpočet celkové daně (důraz doplnil soud).

15. Z citované právní úpravy je zřejmé, že pokuta za opožděné tvrzení daně je sankcí vznikající daňovému subjektu obligatorně přímo ze zákona, nastanou-li zákonem předvídané okolnosti, tj. nepodání daňového přiznání vůbec nebo zpoždění s jeho podáním delší než 5 pracovních dnů. Výše pokuty, respektive způsob jejího výpočtu vyplývá rovněž přímo z § 250 odst. 1 až 5 daňového řádu. Správce daně tak nemá prostor pro správní uvážení v dané věci, jsou-li splněny zákonné podmínky, musí daňovému subjektu vyměřit pokutu za opožděné tvrzení daně, a nelze tedy například ani uvažovat o tom, že by uložil pokutu v rozporu s dobrými mravy. Platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně je toliko deklaratorním rozhodnutím, kterým je daňovému subjektu fakticky toliko oznamována výše pokuty.
16. Soud souhlasí se žalovaným v tom, že i na dílčí daňové přiznání musí být pohlíženo jako na „řádné“ („úplné“) daňové přiznání. Smyslem a účelem zavedení této formy daňového přiznání je pouze eliminování administrativní zátěže daňového subjektu, jehož prostřednictvím má možnost uvést správci daně jen údaje o nastalých změnách, a nemusí tak vyplňovat všechny údaje rozhodné pro stanovení daně, které by byl jinak povinen uvést v „řádném“ daňovém přiznání. Soud nevidí žádný rozumný důvod, proč by se mělo pro účely pokuty za opožděné tvrzení daně ve smyslu § 250 odst. 1 daňového řádu rozlišovat mezi „řádným“ a dílčím daňovým přiznáním. Jak „řádné“, tak dílčí daňové přiznání je řádným daňovým tvrzením ve smyslu § 1 odst. 3 daňového řádu. Nadto je třeba zdůraznit, že v projednávané věci zcela postrádá smysl zabývat se rozlišováním mezi dílčím a „řádným“ daňovým přiznáním, neboť žalobce v dané věci podal řádné daňové přiznání. Pokuta za opožděné tvrzení daně je sankčním institutem daňového řádu, jehož cílem není nahradit způsobenou škodu, ale pouze potrestat daňový subjekt z důvodu, že řádně nenesl své břemeno tvrzení. Je zřejmé, že se jedná o sankci, jež se váže na běh lhůt a plní represivní funkci. Správce daně o pokutě a její výši vydává samostatný platební výměr, což je jeho obligatorní povinností v každém případě, kdy se daňový subjekt dostane, jako v projednávané věci, do prodlení s plněním povinnosti daňového tvrzení, které bude delší než 5 pracovních dnů.
17. Správce daně je povinen ve smyslu § 250 odst. 1 daňového řádu vyměřit pokutu za opožděné tvrzení daně ze „stanovené daně“. Soud nesouhlasí se žalobcem v tom, že pojem „stanovená daň“ není v daňovém řádu definován. Stanovená daň je pojem, který je vymezen v § 147 daňového řádu. Z uvedeného ustanovení je zjevné, že daňový řád pojímá stanovenou daň jako daň, která se v nalézacím řízení daňovému subjektu stanovuje. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pravomocným platebním výměrem, dodatečným platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem. Pro účely pokuty za opožděné tvrzení daně tudíž správce daně vychází z částky daně, která byla daňovému subjektu stanovena pravomocným platebním výměrem, dodatečným platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem, tedy jinými slovy řečeno, z daně, kterou byl poplatník daně povinen zaplatit. Žalobce se tedy mylí i v tom, že pokuta za opožděné tvrzení daně z nemovitých věcí se vypočítává pouze z částky, o kterou se daň zvýšila oproti předchozímu období. Takový výklad nemá oporu v daňovém řádu, neboť je nutno určit výši pokuty za opožděné tvrzení daně pouze z daně stanovené platebním výměrem.

18. Ke stejným závěrům dospěl Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 24/14 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), v němž se zabýval ústavností § 250 daňového řádu. Své závěry shrnul do následujících právních vět: *Podle § 1 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, je daňové přiznání, hlášení nebo vyúčtování podané daňovým subjektem „základem pro správné zjištění a stanovení daně“. Správné zjištění a stanovení daní je spolu se zabezpečením jejich úhrady cílem správy daní (§ 1 odst. 2 daňového řádu). Podání příslušného daňového tvrzení řádně a včas je tedy klíčovou podmínkou pro to, aby správa daní mohla být vůbec vykonávána, resp. aby mohlo být dosaženo jejího cíle. Ustanovení § 250 daňového řádu upravuje pokutu za opožděné tvrzení daně, která je sankcí za podání daňového přiznání nebo dodatečného daňového přiznání po stanovené lhůtě nebo za jejich nepodání vůbec. Pokuta vzniká přímo ze zákona (ex lege) ve stanovené výši odvozené od výše placené daně, narůstá v čase v závislosti na délce prodlení s učiněním daňového tvrzení a má stanovenou minimální a maximální hranici pro případ, že daňové tvrzení není podáno vůbec, a to ani po stanovené lhůtě.“* (důraz doplnil soud).
19. Správce daně proto nepochybil, vycházel-li při určení výše pokuty za opožděné daňové tvrzení z částky daně z nemovitých věcí stanovené žalobci platebním výměrem ze dne 4. 7. 2014, č. j. 1672654/14/2504-24400-505817. Námitky žalobce spočívající v tom, že správce daně měl pokutu stanovit pouze z částky, o kterou se daň zvýšila oproti předchozí daňové povinnosti, jakož i v tom, že pojem „stanovená daň“ není v daňovém řádu vymezen, jsou proto zcela nedůvodné.
20. Soud dále přikročil k přezkoumání výše pokuty za opožděné daňové tvrzení určené správcem daně platebním výměrem ze dne 9. 9. 2014, č. j. 1943761/14/2504-24400-505817. V projednávané věci byla žalobci stanovena daň z nemovitých věcí pro zdaňovací období roku 2014 platebním výměrem ze dne 4. 7. 2014, č. j. 1672654/14/2504-24400-505817 ve výši 218 674 Kč. Tímto platebním výměrem stanovená daň byla základem pro výpočet pokuty za opožděné tvrzení daně, která činí 0,05 % z částky 218 674 Kč za každý den prodlení, nejvýše však 5 % této částky. V prodlení s podáním daňového přiznání se žalobce ocitl počínaje šestým pracovním dnem po uplynutí zákonné lhůty pro podání přiznání, tj. dnem 8. 2. 2014. Podal-li žalobce daňové přiznání až dne 16. 5. 2014, činilo prodlení s podáním daňového přiznání 98 dní. V projednávané věci činila sazba pokuty za každý den prodlení 109,337 Kč (0,05 % z částky 218 674 Kč), což při prodlení 98 dnů tvoří pokutu po zaokrouhlení na celé koruny 10 716 Kč (109,337 Kč x 98 dní); částka 10 716 Kč je zároveň nižší než 5 % stanovené daně (10 933,70 Kč). Pokutu za opožděné tvrzení daně z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2014 správní orgány vypočetly ve správné výši.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Jak je výše uvedeno, výklad pojmu „stanovená daň“ je jednoznačný a neumožňuje dvojí výklad. Aplikace zásady *in dubio mitius*, resp. *in dubio pro libertate*, které se v posuzované věci žalobce dovolával, tudíž nepřipadá v úvahu, neboť použití této zásady předpokládá možnost alespoň dvou veškerými v úvahu připadajícími výkladovými metodami obhajitelných výkladů právní normy. To však v posuzované věci není splněno (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Námitka žalobce, že žalovaný měl použít zásadu v pochybnostech ve prospěch poplatníka, je proto nedůvodná.
22. Lze tedy shrnout, že správní orgány postupovaly při výpočtu pokuty za opožděné tvrzení daně z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2014 v souladu s § 250 odst. 1 daňového řádu. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 6. února 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)